

ΠΡΟΜΗΘΕΪΚΟ

ΣΤΟΝ ΠΥΡΡΟ ΜΠΑΜΙΧΑ

Ένας λαός κρεμόταν απ' το στόμα του·
κάθε που άνοιγε στα ερτζιανά κύματα το παραθύρι,
γιόμιζε η καρδιά μπάλαμο, απαντοχή, ελπίδα,
φούσκωνε τα στήθεια της λευτεριάς ο άνεμος,
ο καστροκαταλύτης.

Κι ένας θωμός στηνότανε
σε κάθε κορφής διάσελο,
σε κάθε στενορύμι
π' όλους αντροκαλούσε:
για λευτεριά για θάνατο.

Μήνες
χρόνια,
μετά της λευτεριάς το παναγύρι,
ξανάδε τον Προμηθέα των ψυχών
στο στέκι της Ρηγίλλης
ο νιός αγωνιστής,
μικρά σύμβολα της αγάπης του
στα χέρια του κρατώντας.

Κι ο γέρος αναδάκρυσε·
υπήρχαν ακόμα στο νησί
καρδιές που τον θυμούνταν.

Ήταν και τούτο κάτι
μια κι η ξενότροπη Αυγούστα
φρόντισε να υποβαθμιστεί
για όλα όσα πρόσφερε,
στον εξευμενισμό στοχεύοντας
των κραταιών «συμμάχων».

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Αθήνα, 1961

Εθνικός Κήπος, λίγα μέτρα από την Ε.Ι.Ρ.